

Bécsi beszámoló

Még az odautazás alatt is azt gondoltam, hogy ezt örülség volt bevállalni. Azt ugyanis a jelentkezéskor még nem tudtam, hogy majd azon a héten írunk 3 nagy ZH -t. De nézzük a lényegét. Két bécsi kurzusra jelentkeztem, az egyikre fel is vettek (a címe: „How Physics inspires Science Fiction?” szabad fordításban: „Hogyan ösztönzi a fizika a Sci-fit”).

Az előadásokat két tanár tartotta. Dr. Peter Schattschneider, a Bécsi Műszaki Egyetem (TU Wien/Vienna) egyik professzora (fizikus, és sci-fi író), nekem jó benyomásaim voltak vele. Jól beszélt angolul, és ami még fontos: lassan, és nem nyelte el a szavakban a hangok felét (osztrákokra nem jellemző módon). A másik egy bizonyos Ann Hamon volt, aki egyrésről francia volt (csak már egy ideje együtt viszik a kurzusokat), szerintem katasztrofális előadó. Próbált angolul beszélni (nem mindig jött össze), de valahogy én a német akcentust sokkal jobban értem, mint a franciát.

Az órák úgy mentek, hogy kiosztottak „műveket” (ezek 10-15 oldalasak voltak, többnyire Larry Niventől, vagy A. C. Clarke tól), ezeket ott elolvastuk, majd elemeztük a fizikai hátterét, ill. durva számításokat végeztünk, hogy kiderüljön, az adott történetről, hogy elvben megtörténhetett volna e, vagy még úgy sem. Minden órán két novellát néztünk meg (kivéve az elsőt, akkor csak egyet), összesen 5öt. A vizsga az volt, hogy a résztvevő 27 ember 9 db. 3fős csoportot alkotott, és a megadott 12 történet egyikét kiválasztva készítsen egy 20 perces ppt. előadást. Mi (én +egy holland + egy német) Clarke „The road to Lilliput” című elmélkedését választottuk. Ez 11 oldalon azt boncolgatja, hogy mi lenne, ha sokkal kisebbek, vagy ha sokkal nagyobbak lennénk. A tanmenetben hétfőtől szerdáig voltak az előadások, majd csütörtökön lefoglaltak nekünk egy számítógépes termet (a sokból), és gyakorlatilag egy napunk volt arra, hogy a diákat elkészítsük (Internet volt, kellett is, egyébként mindent lehetett használni). Pénteken meg az előadások zajlottak, amiket mi tartottunk.

Pár szót a körülményekről. Én nagyon meglepődtem, hogy Bécsben lényegesen könnyebben tudtam tájékozódni, mint Budapesten. A szállás (Wombat's Hostel) kb. 300 méterre volt a Nyugati Pályaudvartól (Westbahnhof). Nagyon igényes, volt pl. konyhája és a recepciónál is nagyon kedvesek voltak. Itt lakott a két kurzusról szinte mindenki (engem 3 spanyol mellé osztottak be).

A programok is jók voltak (bár az esti bulik egy része helyett inkább aludtam). Voltunk az például az operában, a Műszaki Múzeumban (utóbbi eléggé látványos). Az utolsó napon meg elvittek a szervezők egy bécsi Heurigen-be (helyi szőlősgazdák által működtetett egység).

Összességében nagyon jól éreztem magamat, rengeteget metróztam, talán még tanultam is. Kár, hogy csak én tudtam magyarul a csapatból (a legtöbben hollandul, lengyelül, franciául, vagy spanyolul beszéltek, de egymás közt mindenki angolul beszélt).

Csak ne kellene pótolni...